



Arrest

nr. 341 762 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 29 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. TORRES, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 juli 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 7 juni 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 6 juni 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument geldig

tot 5 juli 2028 (Documenten, stuk 5, nr. 12; Landeninformatie, stuk 1, Antwoord Griekse Asieldiensten). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3^o, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals de NANSSEN Note 2025-3 en informatie van UNHCR, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker herhaalt dat hij psychisch lijdt. Dit psychisch lijden is het gevolg van de mensionwaardige leefomstandigheden tijdens zijn verblijf in Griekenland maar ook van de huidige situatie in de Gazastrook. Hoewel de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft erkent, wijst deze erop dat er actueel geen psychologische attesten voorliggen die verzoekers beweerde psychische toestand staven. Daarnaast verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervond (DVZ, “Bijkomende vragen M-status Griekenland”).

Uit het administratief dossier en voorgaande vaststellingen blijkt aldus niet dat verzoeker psychische of fysieke problemen heeft die een bijzondere kwetsbaarheid tot gevolg zouden hebben die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Verzoekers aangevoerde beperkte scholing heeft dit evenmin als gevolg. De uiteenzetting van verzoeker over het model van Caritas dat de kwetsbaarheid van de individuele vluchteling inschat, werpt hier geen ander licht op. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status

toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 6 juni 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Dat verzoeker zijn gedrukte verblijfsvergunning beweert te hebben weggegooid omdat hij niet naar Griekenland wil terugkeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.15-16), betreft een blote bewering en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad herinnert er verder aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo verklaarde verzoeker dat België bij zijn vertrek reeds zijn eindbestemming was (DVZ-Verklaring, stuk 7, vraag 33).

De bestreden beslissing zette verder pertinent uiteen:

“Voorts blijkt dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte u in de korte tijd dat u in Griekenland was ongeveer acht dagen per maand bij een Egyptenaar in de bouw (CGVS, p. 8, p. 12). Dat u, die zich nooit naar uw rechten als vluchteling heeft geïnformeerd, in de verschillende arbeids- of interimkantoren waar u zich naar eigen zeggen inschreef geen ander werk vond, omdat u altijd gezegd werd dat u de Griekse taal niet machtig was en dat het beheersen van het Grieks nodig was (CGVS, p. 8-9, p. 12, p. 15), doet aan uw toegang tot de Griekse arbeidsmarkt geen afbreuk. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u geen ernstige stappen heeft ondernomen om Grieks te leren. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u slechts naar één organisatie – u kent van deze organisatie de naam niet – geweest bent om de taal te leren maar dat u hiervoor moest betalen (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Athene wel degelijk mogelijkheden zijn voor vluchtelingen en migranten om gratis Griekse lessen te volgen en dat er in Athene organisaties zijn die vluchtelingen helpen bij het vinden van werk en het leren van de taal. Een Grieks taalboek dat u van een Gazaan kreeg die al lang in Griekenland verblijft, heeft u bovendien verbrand of weggegooid, naar eigen zeggen omdat u de taal niet kan leren als u niet werkt. Voor het overige beperkten uw inspanningen om de taal te leren zich tot het beluisteren van Griekse woorden op Google of YouTube (CGVS, p. 9-10). U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u in het verleden ernstige inspanningen heeft geleverd om de taal te leren om aldus uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Griekenland in contact kwam met Arabieren, onder meer uit Gaza, die op de Griekse arbeidsmarkt actief waren (CGVS, p. 9-11). U beschikt tot slot over uw AMKA (document 10) en uw AFM (document 11) die nodig zijn om aan legaal werk te geraken. Gelet op het voorgaande blijkt duidelijk dat u, ondanks de beperkte stappen die u heeft gedaan om uw werkkansen te verhogen, toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Griekenland, indien u hiertoe de nodige demarches zou ondernemen, er geen toegang toe zal hebben om zo in uw (financiële) noden, zoals huisvesting, te kunnen voorzien.

Aansluitend bij het voorgaande kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u toegang had tot sociale steun. Zo kon u in Athene bijv. terecht bij een organisatie voor voeding (CGVS, p. 8).

Wat betreft uw verklaringen over uw moeilijkheden om in Griekenland onderdak te vinden dient nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet afgeleid kan worden dat u er geen toegang tot huisvesting zou hebben. Hoewel u aanvankelijk wat moeilijkheden had om duurzame huisvesting te regelen, slaagde u er uiteindelijk in om samen met andere jongeren een huis te huren, waarvoor u 100 euro huur moest betalen (CGVS, p. 7-8). Uit niets blijkt dus, gelet hierop, dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang tot huisvesting zal hebben.

Daarenboven blijkt dat u een ondernemend en zelfredzaam man bent met financiële mogelijkheden en een netwerk. Zo slaagde u erin om een Turks visum te regelen en uw (dure) reis naar Turkije en Griekenland te financieren (DVZ-verklaring, vragen 25 en 32; CGVS, p. 5, p. 12). U slaagde er in Griekenland in de

administratieve stappen te zetten om uw documenten aan te vragen (CGVS, p. 11-12). Na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus in Griekenland slaagde u er tevens in om zowel binnen als buiten Griekenland te reizen. Zo trok u naar Athene en van daaruit reisde u naar België (CGVS, p. 7, p. 11). Uw entourage ondersteunde u financieel. Uw broer en uw zus stuurden u vanuit België geld om een advocaat te betalen en uw zus stuurde u ook 300 euro om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, p. 11). In Griekenland slaagde u erin een entourage van vrienden uit te bouwen, die u bijv. hielpen om een advocaat te vinden (CGVS, p. 7, p. 10-12). Tot slot bent u in België al anderhalf jaar aan het werken in de logistiek (CGVS, p. 8, p. 12; document 9). Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw voldoende zelfredzaamheid aan de dag zal kunnen leggen, er niet opnieuw een netwerk zal kunnen uitbouwen en niet opnieuw beroep zal kunnen doen op uw familiaal netwerk in Europa om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving (waar u, zoals aangehaald, slechts beperkte inspanningen heeft geleverd om er zich te integreren) het hoofd te bieden.

Voorts verklaarde u dat u in Griekenland naar twee dokters bent gegaan omdat u hoofd- en tandpijn had maar dat zij u weigerden te onderzoeken, ondanks dat u uw documenten, zoals uw AMKA, toonde. Alvorens onderzocht te worden in Griekenland moet je immers, zo verklaarde u, een legaal werkcontract en een bankkaart hebben (CGVS, p. 11, p. 13-14). Deze verklaringen kunnen slechts moeilijk overtuigen. U verklaarde immers op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u geen persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervond (DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat men om toegang te krijgen tot gezondheidszorg over een bankkaart en een arbeidscontract zou moeten beschikken. (...)."

"Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. U beschikte echter over deze documenten (CGVS, p. 11; documenten 10 en 11). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u de weigering van twee artsen om u te behandelen, voor zover er geloof aan gehecht kan worden, zou hebben aangeklaagd (CGVS, p. 13). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer in Griekenland, indien nodig, geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg in Griekenland. Gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen – gaatjes in uw tanden die opgevuld moeten worden kunnen bezwaarlijk als zodanig worden geclassificeerd en u erkende geen (andere) gezondheidsproblemen te hebben (CGVS, p. 2, p. 13; document 13) –, is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging."

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien, mede gelet op zijn zelfredzaamheid, netwerk, en keuzemogelijkheden.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig die ook is.

10. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat zijn drie zussen die in België leven als erkend vluchteling een zeer steunende en beschermende factor zijn voor hem op psychologisch niveau, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat het doel van de procedure van een verzoek om internationale bescherming er niet in bestaat het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien dient er

opgemerkt te worden dat elk verzoek wordt beoordeeld op individuele basis en op persoonlijke merites. Daarnaast blijkt dat verzoeker voldoende zelfredzaam is en blijkt niet dat zijn psychologische toestand van die aard is dat hij hierdoor over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

11. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3.1. In zijn aanvullende nota van 29 januari 2026 stelt verzoeker dat de redelijke termijn werd overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing, evenals het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Dit betreft een nieuw middel dat niet tijdig werd ontwikkeld in het verzoekschrift (artikelen 39/57 en 39/69 van de Vreemdelingenwet) en kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd middels een aanvullende nota die slechts de mogelijkheid biedt om nieuwe elementen ter kennis te brengen (artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet).

4. Met zijn betoog ter zitting en de aanvullende nota's brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 7 januari 2026.

4.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

4.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende nota's heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota's nog andere gegevens bevatten dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij louter wordt verwezen naar het kwetsbaar profiel, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP